

отъ Него добывама сичко онова, което е намъ нужно, помисли, колко е безуменъ оязи чловѣкъ, който ся надѣва на себеси, или който ся горди, кога види себеси, чи знай нѣщо, или чи може да стори нѣкое похвално дѣло, което безъ Бога не може ни да ся помисли.—Представи, сыне, въ себеси, като да бы занеслъ чловѣкъ мѣнечко дѣтенце, въ нѣкое пусто мѣсто, и да го остави тамъ да отрѣсте, можлъ бы да ся развие тамо въ него Богоданный-атъ му разумъ, и да ли бы можало то да разликува добро то отъ зло то?

Сынъ. Азъ мисля, чи не само неще може да разликува добро то отъ зло то, но чи неще да знае нити да говори.

Отецъ. Тѣй е, сыне, нито щеше да знай да говори, нито бы никогашъ могло да стани мудро и добро. И ты зналъ ли бы сега да четешъ и да пишишь, да тя ни е научилъ учитель-атъ въ училище то? И нѣм сички щехмы ли да знаймы да говоримы, ако не быхъ ны научили родители тѣ ни и по стари тѣ отъ насъ? И както самъ оставенъ чловѣкъ не бы можалъ да распознай добро то